

mig af lejligheden til at være her og debattere vigtige politiske emner.

Det, der er min klare pointe, er, at hvis man rent faktisk vil gøre noget ved det her, er man jo også nødt til at gå ind og tage ansvar og deltage i de forlig og sidde med ved bordet, når det skal aftales. Den her forebyggelsesfond skal så udmøntes efterfølgende, og der er mulighed for hele tiden at dirigere indsatsen derhen, hvor man synes, den kan gøre størst nytte – f.eks. kan man have mere fokus på det psykiske arbejdsmiljø.

Det er derfor, jeg siger: Fordi vi sidder med ved forhandlingsbordet, kan vi bidrage til det, som vi er meget enige med SF om at der er behov for, nemlig at få en fokus på at undgå nedslidning og undgå udstødelse og en større fokus på det psykiske arbejdsmiljø og på stress. Det er derfor, det er en fordel at sidde med ved bordet.

(Kort bemærkning).

Anne Bastrup (SF):

Nu havde jeg forstået, at det var armslængdeprincippet, der var det fuldstændig grundlæggende fundament for den her aftale, således at det også er den offentlige debat – den viden, som hr. Morten Østergaard bl.a. får her i salen, når vi fra SF's side rejser den her forespørgselsdebat – der vil få betydning for bestyrelsens fremtidige beslutninger. Så vi kan rent faktisk via det talte ord, selv om vi ikke sidder med i forhandlingerne, også få indflydelse. Det vil jeg godt have at hr. Morten Østergaard bekræfter, for ellers er der jo nogle problemer med den fortolkning af armslængdeprincippet, hr. Morten Østergaard har.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Det synes jeg måske nok er en noget søgt forklaring. Som sagt, hvis det på nogen måde har virket, som om jeg har været kritisk over for SF's gode ret og i øvrigt udmærkede intentioner med at holde en forespørgselsdebat, tager jeg det gerne i mig igen. Jeg tillader mig at tro, at denne forespørgselsdebat trods alt kommer til at blegne i effekt på forebyggelsen af stress og nedslidning i forhold til den indsats, vi gør i forligskredsen omkring forebyggelsesfonden.

Formanden:

Tak til hr. Morten Østergaard. Så er det hr. Jørgen Arbo-Bæhr som ordfører.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

At forebygge nedslidning, fysisk og psykisk, er et godt og agtværdigt formål. Det er jo også det, der i hvert fald er hovedformålet med den fond, vi har til debat her i dag. Mit store problem er ikke, om fonden eksisterer, men om fonden hjælper. Mit store problem er, om ikke forligspartierne ser bort fra, hvad det er for nogle faktorer, der rent faktisk spiller ind på det danske arbejdsmarked, for så vidt angår fysisk og psykisk nedslidning. Vi har jo set en stadig øget fleksibilisering de senere år. Man snakker i dag om 24-7-samfundet, nemlig arbejde 24 timer i døgnet 7 dage om ugen.

Vi har set et arbejdsmarked for offentligt ansatte, som bliver stadig mere truet af højere tempo, som bliver stadig mere truet af øget kontrol, og som bliver stadig mere truet af, at de ansatte skal bruge deres tid på at dokumentere, hvad de laver, i stedet for at arbejde til fordel for de mennesker, de arbejder med. For en række grupper er der indført nye tiltag, f.eks. for hjemmehjælpere, som i dag render rundt med håndholdte computere, som styrer deres tilværelse. For nogle af dem kan det jo virke lidt grotesk.

F.eks. snakkede jeg den anden dag med en, som er hjemmehjælper i Gladsaxe, og som havde fået sådan en håndholdt computer, og den brød sammen, fordi der stod 30 aftaler den dag, og det var mere, end den kunne bære. Jeg nævner det bare for at illustrere, hvad det er for nogle eksempler, der er på, at folk i deres dagligdag bliver udsat for nedslidende faktorer og ting, der presser dem i en udstrækning, så det fysiske og psykiske arbejdsmiljø bliver ringere og ringere.

Kl. 11.20

Det er jo spørgsmålet, om den fond, som nu er vedtaget, rent faktisk får den effekt, som man gerne vil have, nemlig at folk skal kunne blive i stand til at blive længere på arbejdsmarkedet, fordi de bliver mindre og mindre fysisk og psykisk nedslidte.

Men alene den måde man har udmøntet fonden på, giver nogle problemer, problemer i forhold til f.eks. kommunerne, når der skal afsættes penge til genoptræning af folk, der skal tilbage på arbejdsmarkedet. Er det så let at kontrollere, om det ikke er opgaver, hvor kommunerne i virkeligheden fylder nogle huller ud, på grund af at de mangler penge?

Når vi ser på de private virksomheder, der skal søge til forskellige projekter, kan vi jo sige, at vi kan sammenligne med dengang, da man